

FUNÍCÍ

LOKOMOTIVA

ČASOPIS BEROUNSKÉHO HOROLEZECKÉHO ODDÍLU LOKOMOTIVA BEROUN

Číslo I./2011

vyšlo 27. 11. 2011

EDITOR: FILIP TROJAN, E-MAIL: F.TROJAN@CENTRUM.CZ

[Kalendář akcí](#)

[Oddílové zpravodajství](#)

[Články](#)

Kecy redaktora

Ahoj všem,

Toto číslo je poněkud větší než obvykle, protože je za celý rok. Dřív se to nějak nestihlo. Je to můj první FunLok a doufám že se Vám bude líbit. Akcí bylo hodně, ale chtělo by to víc psát články na webovky s pořádným textem a s fotkama. Naštěstí jich pár je a tak jsem zařadil celkem čtyři články i s fotkama, které tvoří většinu obsahu.

Nelze nezmínit rozšíření naší velké stěny, které je opravdu historickým mezníkem oddílu a proto doporučuji přečíst si o něm v oddílovém zpravodajství. Tak ať Vám to dobře leze!

Příjemné čtení,

Filip

Kalendář akcí 2011

V kalendáři najdete hlavně již proběhlé akce, ale i krátký výhled na konec roku.

Leden	Lezecké sranda závody - Sranda byla, hojná účast taky a o lezecké výkony nebyla nouze. Dík Zdeňkovi Reschovi za perfektní přípravu cest a organizaci.
Leden	Výroční členská schůze - Pro oko nezasvěcence sice mohla vypadat jako bouřlivé hádání se o věcech nedůležitých, však pro členy horolezeckého oddílu důležitá rozhodně byla.
Únor	Oddílové Tatry - Tradiční zimní akce a máme k ní pěkný článek od Blanky Oddílové Tatry 2011 aneb kdo umlčel Želvu .
Březen	Oddílové běžky - Dali jsme jednodenní přechod Kraslice-Jáchymov cca 50km. Počasí přálo (i když začátek beze sněhu jsme šlapali pěšky). Škoda že není článek.
Duben	Chytání pádů na Damilu - Opět tradiční akce, tentokrát s nehodou, ale naštěstí s dobrým koncem. Pěkný článek na webu hoberoun.cz .
Duben	Dachstein Südwand - Neohroženě, za krásného počasí se pustili v ústerty potokům tajícího sněhu do jižní stěny nám nejbližší zaledněné hory Dachsteinu - Michal „Urboš“ Urbánek a Honza Hnízdil. Hustýýý, já smekám. Článek na webu hoberoun.cz .
Duben	Hochtauern - Adamova akce. Geniální trasa, geniální počasí, geniální sních. Děkuju všem nahoře, že nám to tak vyšlo, a zároveň mě mrzí, že z 8, kteří se na to těšili se pro nemocnost zúčastnili jen 3. Skialpový přechod 60km hlavního hřebene Alp korunovaný výstupem na Velký Klak (3798). Článek na webu hoberoun.cz .
Květen	Petrohradské Padání - Velká akce v režii Petra Resche s hvězdným obsazením. Mrzí mě ži mi to nevyšlo. Napřesrok určitě přijedu.
Květen	Ortler Nordwand - Svátek práce oslavili Martin „Lašta“ Laštůvka a Honza „Pumpa“ Srp pořádným výkonem. Tito dva úderníci zdolali impozantní severní stěnu nejvyšší hory bývalého mocnářství - Ortler. Čest jejich práci. Tady mi článek chybí úplně nejvíc. Honzo - příště článek!!!
Květen	Kaitersberg - Pohodová výkendovka ve skalách na Šumavě. Viz článek Kaitersberg květen 2011 .
Červen	Bourání velké stěny - Stěna byla zbouraná za jedno dopoledne. Kdo nevěří, ať si prohlédne fotky na picasaweb .
Červenec	Cima Grande - Famózní akce borců Petra Resche a Michala Mesteka. Určitě si přečtete článek Severní stěnou Cima Grande .
Červenec	Val d' Anniviers - Adamovo letní horolezecké soustředění ve Švýcarských Alpách. Článek viz Val d' Anniviers 11-17.7.2011 .
Červenec	Nová stěna je hotová! - podrobněji viz Velká stěna .

- Srpen **Ostaš** - Tradiční týden organizovaný Petrem a Aničkou Reschovými. Měl jsem tu čest se účastnit a vřele doporučuju. Moje první písky. Taky by si zasloužil článek. Na webu jsou aspoň fotky.
- Září **Bořeň** - Lezecký výlet na černou „bábovku“ na severu čech by Petr Resch family. Zalezli si dospělí i děti, klasický výstup na vrchol, večer festáček „Babí léto na kyselce“ a zase někdy na viděnou.
- Říjen **Horní Sedlo** - Adamovo víkend na severu čech. Lezení na pískovci, žule i vyvřelinách. Večer pořádná pařba a ráno romantická jinovatka.
- Listopad **Český pohár v lezení na obtížnost v Písku** - Nezmiňoval bych nebýt účasti našich nejvýkonějších borců - bratrů Petra a Zdeňka Reschových. Petr obsadil pěkné 5. místo a Zdenka zvítězil!!! Superfinále v bouřlivé atmosféře rozsekl nejstarší lezec celého závodu Zdeněk Resch (40), který svým soupeřům neuvěřitelně odlezl a tečoval poslední chyt. Viz též stenapisek.cz.
- Listopad **Sranda závody + oddílová schůze** - Bezva závod, hojná účast, napínavé finále. Výsledky jsou na webu.
- Prosinec **Poslední slanění** - Tradiční zakončení sezóny v jeskyni nad Svatým Jánem, s přespáním i bez. Všichni zváni.

Oddílové zpravodajství aneb organizační část

Velká stěna

Letos v červenci proběhlo rozšíření stávající velké lezecké stěny v hale TJ Lokomotiva Beroun. Práce provedla firma TR Walls Tomáše Rakoviče, která dělala například SmíchOFF, Lezecké centrum Písek, venkovní Olympia v Brně, stěny v Zagrebu, Imstu aj. Výsledek posuďte sami na obrázku před a po:

Dostupnost stěny přes týden:

Pondělí Bohužel nic, halu mají zabranou atleti.

Úterý 17:00-19:00, potom přijdou Rugby, ale s nimi se dá zůstat až do 20:00.

Středa Bohužel nic, halu mají zabranou atleti.

Čtvrtek 16:00-19:00, potom přijdou fotbalisti a ti nás nemilosrdně vyhodí.

Pátek 17:00-19:00 (s cyklisty).

Sobota a Neděle je-li volná hala, tak celý den (nutno ověřit telefonem na recepci TJ).

Ještě popis cest na nové stěně, nejprve obrázek:

Číslo	Název	Značení	Klasifikace	Autor	Popis
1	Moč	žlutá	6-	Urboš	
2	Krev	červená	6+	Urboš	
3	Zelený kRaul	zelená	6+	Šramota	Cesta vede doprava do boku
4	ZOO	modrá	3	Šramota	
5	Red Line	červené pásky	7+	Z. Resch	Výlez do levého boku
6	Red Line Plus	červené pásky	8	Z. Resch	Stropem do konce
7	—	žlutá			
8	Vstupenka do 1. ligy	žlutá	8/8+	Z. Resch	
9	Červená karkulka	červená	7-	Z. Resch	
10	Kouzelné prsty	modrá	8	Urboš	
11	Vanilkový koktejl	bílá	9+/10-	Z. Resch	
12	Machna	zelená	6+	Z. Resch	Přímo nahoru
13	Útěk z Valečova	zelená	7	Z. Resch	Traverz doprava na hranu
22	Starosta	šedá	7-	Z. Resch	
23	Neděle	šedá/červená	7	A. Voldán	Ze Starosty odlez do pravého boku
14	Musíš jít, jít dál	žlutá	7+	Z. Resch	
15	Zlá setra	červená	9	Z. Resch	pomocí hrany, ale bez chytů za hranou
16	Modré nebe	modrá	6	Z. Resch	Traverz doleva do boku
17	Blue Corner	modrá	5	Huhulák	Koutem nahoru
18	Zelená louka	zelená	8+/9-	Z. Resch	
19	První krůčky	červená	3	Šramota	
20	Šitíčko	žlutá	5	Šramota	
21	Do dna	modrá	7-	Z. Resch	

Bouldrovka

Pořád stejně, tj. Pondělí-Pátek v provozní době sportcentra 8:00-22:00, o víkendu 8:00-21:00. Jinak řečeno, na bouldrovku smíme kdykoliv, když je lokomotiva otevřená a někdo sedí na vrátnici. Paní na recepci mají občas problém když se přijde v 21:15 ale lze se s nimi dohodnout, máme na to právo a obvykle stačí troška slušnosti, tak držim palce.

Víkendovky

Je dobře, že se pořád najde dost lidí co organizují lezecké výjezdy někam. A nemusí se zrovna jednat o celý víkend. Tak jen do toho a více takových akcí! Používejte webové stránky, SMSky, email, ústa a vůbec všechno co Vás napadne abyste si dali vědět. Jsem sám překvapený jak se zprávy šíří rychle. Letos jsem byl na hodně z nich a pokaždé to bylo super.

Sklad materiálu

Správcem oddílového skladu je předseda Adam Voldán a u něj v garáži se taky sklad fyzicky nachází. Tak neváhejte Adama požádat, seznam matroše je na webu <http://hoberoun.cz/doku.php?id=matros>. Platí pravidlo, že kdo nevrátí půjčené věci, zaplatí oddílu částku v ceně nejméně srovnatelného materiálu na trhu.

Schůze HO Lokomotiva Beroun

Členská schůze bude v sobotu 19. listopadu odpoledne v loko baru, prosím všechny, včetně nových členů a dospělých členů kroužku o účast. Pokud byste měli nějaké nápady, co oddíl potřebuje, pište.

Náš web www.hoberoun.cz

Webové stránky, by si zasloužily daleko víc intenzivní práce od Vás, členů oddílu. Nebud'te líní a pište na web články a udržujte jej aktuální. Spravují jej všichni, kteří si zažádali o práva a jsou toho schopni.

Oddílová knihovna

Aktuální seznam oddílové knihovny je na webu <http://hoberoun.cz/doku.php?id=knihovna>, zatím je tam neaktualizovaný. Pokud byste chtěli jet někam, kde předpokládáte nákup průvodců, napište dopředu Adamovi a on vám řekne, zda ho již oddíl má nebo ne, případně ho může oddíl i proplatit.

Oddílová nástěnka

Kromě FunLoku jsem dostal na starost i nástěnku na nádraží, tak v listopadu chystám první aktualizaci. Ta stará je tam už opravdu velmi dlouho a začíná to být ostuda. Bude to logicky upravená verze FunLoku na 15 stran (výleповá plocha je 3x5 listů A4).

Filip

Články

Severní stěnou Cima Grande

Napsal Michal Mestek

Tak jsem se konečně taky dokopal, abych Vám sepsal něco málo zážitků z výletu na Tre Cime di Lavaredo. Počátek našeho výletu byl již někdy v zimě, kdy jsem přišel za Petrem R. s myšlenkou, že bychom si také mohli vylézt nějakou pěknou vícedélkovou cestu v horách. To jsem ještě netušil, co jsem si to na sebe upletl za bič. Petr se myšlenkou nadchnul, a co týden jsme se potkali ze sebe chrlil plány cest, které dáme, abychom se jak doslova řekl "zapsali do historie". První co mne napadlo, byla měděná destička u nástupu cesty, a o takovýto zápis do historie jsem rozhodně nestál, nicméně Petrovo nadšení nevyrchalo a sypal ze sebe obtížnosti a varianty výstupů, prvovýstupů a volných přelezů cest pro mě astronomických obtížností. Bylo mi jasné, že vycouvat už nepůjde, tak tedy natrénuju. Tato varianta obrany před skutečností ovšem také vzala rychlý spád, kdy nejprve omezen školními povinnostmi jsem postupně půlku jara promarodil a když už jsme se konečně dostal do skal že potrénuju a nabouchám během dvou měsíců na Petrovo vysněné deset mínusky a podobné bludy a obludy, byl jsem napaden čímsi bzučivým v Srbsku a výsledkem byl 14 dní oteklý loket a následná dvoutýdenní rekonvalescence s boulí na loktě. Do odjezdu zbývalo už jen pár dní, a abychom se sžili jako lezecká dvojka, vyrazili jsem opět do Srbska. Zde mi bylo vytčeno, že cestu 8+/9- lezu ale zatraceně pomalu a že takhle by to jako nešlo a že takhle tu deset mínusku prostě nedáme. Naštěstí postupem času usoudil sám, že tato varianta padá nejen z důvodů mé totální neschopnosti, a tak začaly padat návrhy na reálnější cíle.

Jako cílovou stanicí jsme zvolili rakouské pohoří Wilder Keiser, kde 300m vysoké stěny uspokojí touhy obou dvou a tak jsme vyrazili vybaveni všemožným matrošem. Po příjezdu na parkoviště pod stěnu jsme v pěkném dešti postavili... no jak bych to popsal ... igelit natažený z hagusu od auta, a usnuli těžice se na ráno. Situace ráno však nevypadala o moc lépe a naštěstí i po chvíli přemlouvání i Petr usoudil, že jít lézt opravdu nemá smysl. Aleternativou pro tento den se nám stal Schleier Wasserfall, který za sebou schovává převis, kam naštěstí neprší. Po dni lezení se do nás dala zima a usoudili jsme, že se nám v zmáčeném Rakousku nelíbí a tak jsme se sbalili a přešli do sluníčkem vyhřátého italského Arca. Tam bylo o mnoho lépe a tak jsme se podívali do Massone na cestu Underground, Petr pokusil pár ultratěžkých prásků a den jsme završili 300m vysokou údolní stěnou Colodri. Což o to, cesta to byla krásná, kdybych hned v druhé délce neztratil orientaci a nevysmahnul to někudy jinudy, než kudy to vedlo a kde se mi nepodařilo dát dostatek jištění. Zbytek cesty jsem si už jen nadával a nedokázal si užívat zbytku cesty. Přestože cesta to byla pěkná, přece jen obsahovala mnoho plevele, stromů a jiné zelené plazivé havěti, což do mého čekávání horských výcedélek jaksi nezapadalo. Smočili jsme se v místní říčce a přešli do Dolomit že si tedy vylezeme na Cima Grande.

V podvečer příjezdu prověřili jsme nástup a prohlédli si stěnu, za rozbřesku v 6:00 po chvílce váhání kudy, nastoupili do stěny. Petr vybral nejpřímější linii vedoucí středem 600m vysoké severní stěny, cestu *Superdiretissima 9+*. Jak uvádí popis cesty na lezci - *Poctivá psychodřina, více jak polovina cesty vede rozbitýma sedmičkovým a osmičkovým délkama*. S tím nelze než souhlasit, mimo asi 3 délek v pevném dolomitu ostatní připomínají spíše

kamenolom, vlastně převislý kamenolom, neboť 2/3 cesty vedou převisem. Člověk si musí rozmýšlet, co bude brát, neboť řada se toho hýbá a největší chyty tím pádem zůstávají nepoužitelné. Petr poctivě funí délku za délkou a já dokud to jde a nezdržuji výstup, lezu co mi síly stačí. Po pár délkách však přistupuji k hákování a následuji svého „horského“ vůdce od expresky k expresce přes nejtěžší délky, i tak je to ale docela rychta. Po pár délkách už víme, že popis nám nějak nesedí s tím, co máme odlezeno a varianta čistého přelezu tímto padá. Pokračujeme ve výstupu a souběžně podél nás lezu dva maníci, kteří Petra zvesela sledují. Říkám si, ty vole, co tady děláš, a hákuju, co to jde a šetřím síly, neboť konec je stále v nedohlednu a dolů to už taky nejde. Ve dvou třetinách cesty slyším alarm na hodinkách. Díky mým milým kamarádům jsem si pořídil chytré hodinky, které hlásí propad tlaku a tím tím pádem i přicházející bouřku. Trošku mi zatrnulo, nicméně ještě víc když začalo pršet a sypat se i kroupy. Po půl hodině deštík ustal a koule se také dokutálely. My jsme stále byli pod převisem, takže nám to nijak nevadilo, nicméně skála byla „nachcaná“ a to nebylo dobře. Při výlezu z převislé části přišlo druhé zvonění hodinek a do půl hodiny oblohu zahalily mraky. Začalo hřmít, začaly létat blesky. To už mi nebylo dobře, protože zkušenosti s bouřkou v horách už mám, a věděl jsem že nechci mít druhou... Bouřka nás zastihla v místě, kde jsme stejně vážali kudy pokračovat a tak jse přečkali pod převisem nejhorší déšť a vyčkávali. Neměla naštěstí dlouhého trvání a vypršela se, vyhřměla a vybleskovala ještě než k nám pořádně došla. Nevěděli jsem jak to s počasím bude dál a tak jsem pokračovali ve výstupu hned, jak to trochu šlo. Ještě že je Petr takovej vlčák a zakousnul se do totálně promočeného komínu, který „opravdu nebyl čtyřkovej“, natož v promočeném stavu, a opustili jsme definitivně nejhorší délky cesty. Komín by bylo třeba po Petrovém průstupu vysvětit pro další lezce, protože tam padlo tolik slov v konverzaci nepoužitelných, že jsem se leckterým novotvarům přiučil. Dolez několika délkama a jednou lehkou bouřkou už nás nepřekvapil a v 21:00 jsme šťastně stanuli na vrcholu hory . Během 10 minut se setmělo a nestihli jsme ani vrcholovou fotografii. Upřímně, jsme na ní neměli ani moc náladu a energie, hledali jsme sestup dolů a párkrát jsem oblezli vrchol kolem dokola, než se Petrovi podařilo nalézt cestu dolů. Následovala pěkná procházka při světlech čelovek za čistého nebe a úplňku. Začali jsme sestupovat, slaňovat, sestupovat a tak pořád dokola. Dostali jsem se na polici, kde jsme dlouho nevěděli, kudy dál. Tak jsme prošli třikrát tam a třikrát zpátky, až se podařilo nalézt správné místečko. Noc pomalu ubíhala, a my stále sestupovali. Energie už bylo pomálu, pravda, nicméně bivakovat se nám nechtělo, tak dokud to šlo, tak jsme se valili dolů. Nepodařilo se nám trefit normálku, kterou byl primárně určen sestup a ubíhali jsme po značených mužících jiným směrem. Naštěstí i průvodce nakonec potvrdil existenci druhé sestupové cesty a nám se podařilo po krátkém proslaňování do temnot stanout na sut'ovisku u paty hory.

Celou cestu co jsme sestupovali, jsem sledoval turistickou cestu kolem hory a říkal si, jak blízko je a přesto tak daleko, a jestli se na ní octnu, tak si jí pořádně užiju. Po „prolyžování“ sut'ákem jsme se ocitli na cestě, a tak jsem si lehnul a pěkně jí objal. Než jsem se nadál, už na mě ležel Petr a přesto že neměl energie na rozdávání a byl rád, že byl rád, stihl přidat i pár pánevních výpadů. Po cestě k bivaku vedle auta na parkovišti jsme se shodli, že už nám ty zážitky stačily a přesto že jsme se nezapsali do historie, tak už přece jen vyrazíme domů a zapíšeme se někdy jindy.

Díky Petře za tento zážitek. 😊 Hore zdar

Tři zuby, neboli Tre Cime di Lavaredo (německy Drei Zinnen), jsou nejznámějšími vrcholy Sextenských Dolomit. Nejvyšší z nich je prostřední Cima Grande a měří 2999 metrů nad mořem. Její severní stěna (na snímku vpravo) měří 550 metrů.

Michal Mestek v severní stěně Cima Grande. Dolní 2/3 stěny je převislá skála s převislostí až 30 metrů (měřeno u paty) tvořená nepříliš kompaktním dolomitickým vápencem.

Petr Resch jako prvolezec.

Přehledka horolezeckého „matroše“. Vlevo nahoře friendy, směrem doprava expresní karabiny neboli expresky, v druhé řadě opět friendy, pokračují vklíněnce, friendy a hexy, v dolní řadě potom velké hexy a nakonec vpravo dole smyčky.

Lezečky po výstupu na Cima Grande.

Val d' Anniviers 11-17.7.2011

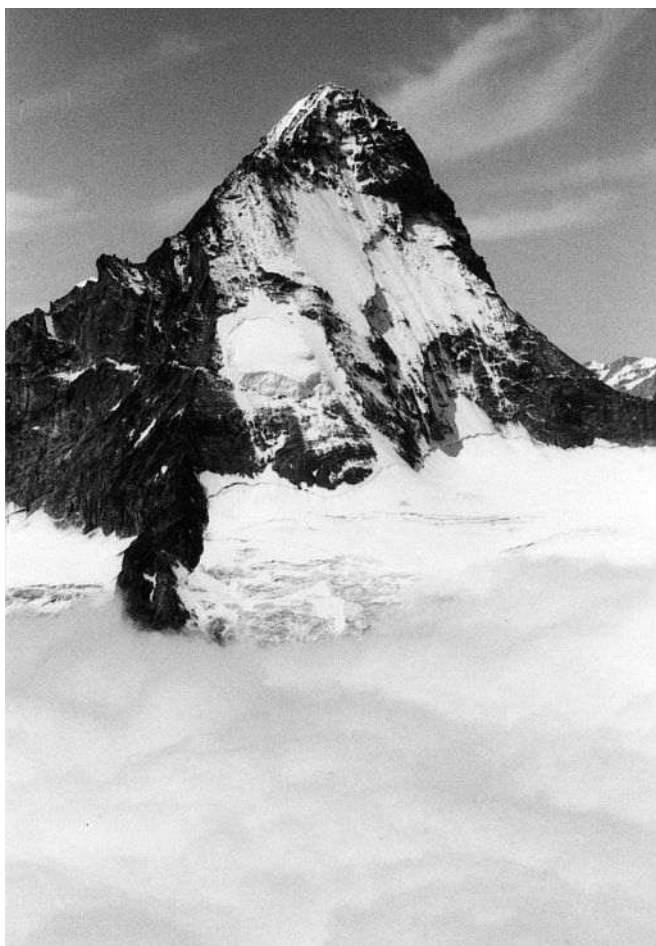
Napsal Filip Trojan

Dlouho dopředu avíзованé letní horolezecké soustředění se uskutečnilo. Nakonec odjeli čtyři borci - Adam Voldán, Petr Valenta, Kamil Koubík a moje maličkost (Filip Trojan). Michal Mestek si poležel doma a posílal nám alespoň SMSky s aktuální předpovědí počasí, což bylo, jak se později ukázalo, nadmíru důležité. Naším cílem bylo Švýcarské údolí Val d' Anniviers ve Walliských Alpách, kde se mluví francouzsky.

Lákaly nás vrcholy Zinalrothorn (4221m), Obergabelhorn (4063m) a Grand Cornier (3962m). Tomuto údolí kralují ještě vrcholy Dent Blanche (4357m) a Weisshorn (4506m), ale člověk holt nemůže chtít všechno.

Po strastiplné cestě jsme si odsouhlasili aklimatizační výstup na Grand Cornier. Vystoupali jsme autem na hráz přehrady Moiry a dál až pod čelní morénu ledovce Moiry do neuvěřitelných 2350m. Počasí se vybralo a sněhové pláně Grand Cornier svítily. Podebatovali jsme co s sebou a co ne, přebalili jsme batohy a pak plni odhodlání jsme vyrazili po pohodlné cestě k chatě Cabane Moiry.

Cesta vedla po boční moréně ledovce a já jsem žasnul, jak mohutný kdysi byl. Vzhledem k naší důsledné tréninkové přípravě a výtečné fyzické kondici jsme během chvíle vyběhli (doplazili se) až k chatě do výšky 2825m. Když jsme se dostatečně vydýchali, našli jsme si nad chatou (mimo její dohled) úkryt pod plochým balvanem, kde byl příjemný stín chránící před palčivým sluncem. Každý navařil nějaké jídlo a zbytek dne strávili rozpravami. V podvečer jsme se přemístili ještě výše pod ledovec, kde jsme našli parádní místa pro nocleh pod širákem (zhruba vodorovné skalní police), asi 2980m. Zalehli jsme do spacáků s plánem vstávat v 6:00 ráno a být na ledovci první.

V úterý ráno nás probudili kolem procházející horolezci - asi nebudeme první. No, aspoň jsme nebyli poslední. Adam byl pěkně naštvanej, ale my ostatní jsme byli v klidu. Bleskově jsme se nasnídali. Nasadil jsem svoje turistické mačky z půjčovny a už jsme postupovali husím pochodem po ledovci. Cesta byla v pohodě, ale mačky mi nějak nedržely na botách a musel jsem je dotahovat. Tento nepříjemný problém trval po celý zbytek dne a zpomaloval mě i celou skupinu. Výtečné počasí nás však posilovalo na duchu a tak jsme se brzo dostali až na hřeben do výšky 3400m, kde se nám otevřely výhledy do údolí Val de Zinal směrem na Weisshorn, Zinalrothorn a Obergabelhorn - prostě úžasné. Výstupová trasa na Zinalrothorn (náš příští cíl) vypadala opravdu hrozivě, což připustili i ti nejlepší z nás.

Na hřebeni se sníh začal bořit. Nejprve mě (těžká váha + nejtěžší batoh), později i ostatním. Po kolena až po stehna. Stálo to nás během dne hodně sil, takže aklimatizace byla ve výsledku velmi vydatná. Po hřebeni jsme sněhem došli až pod předvrchol, kde se zblízka potvrdilo to, co jsme ostatně tušili již od rána: sněhové pláně končí velmi strmým sněhovým svahem, který přechází ve skalní žebro vrcholící předvrcholem, ze kterého se pokračuje skalnatým hřebenem až k samotnému vrcholu. Grand Cornier jsme ten den nevylezli. Pozdní hodina, můj strach a Adamova křeč v noze - to všechno přispělo. Sestupovali jsme namáhavě, kde to bylo možné, jeli jsme po zadku. Sníh byl mokrá a zaváté trhliny byly nebezpečné. Díky našim zkušeným vůdcům jsme ale všechno bezpečně překonali a promáčení jsme si večer s úlevou sundali mačky. Na chatě jsme dali pivo a došli jsme až k autu. Byl dobrý nápad přespat právě tam kvůli aklimatizaci.

Ve středu přišlo podle očekávání špatné počasí a my jsme je přečkali ve srubu v údolí.

Ve čtvrtek byli všichni zajedno - zaútočíme na Zinalrothorn. Zataženo, po dešti. Přejeli jsme do Zinalu a na parkovišti jsme předvedli brilantní přebalení batohů s vyndáním všeho nepotřebného. Batohy byly podstatně lehčí než v pondělí, mj. i proto že neobsahovaly spacáky a karimatky. Náš plán byl totiž využít chaty Cabane de Grand Mountet. Natěšení jsme si kráčeli malebným údolím se stády pasoucích se krav a hučící ledovcovou řekou, hory zahalené v neproniknutelné mlze. Od 2200m jsme se do mlhy schovali i my a po náročném pochodu jsme odpoledne dorazili do chaty Cabane de Grand Mountet ve výšce 2885m. Dobře že tak - za takového počasí byla chata ta nejlepší volba. Na důkaz že je tam opravdu řídký vzduch se tam jeden host skácel na podlahu.

Pohled z hřebene směrem na Weisshorn (4506m) a Zinalrothorn (4221m). Cesta na Zinalrothorn vypadá velmi strmě až hrozivě.

Vařili jsme a promýšleli jsme plán na další den. Počasí bylo horší než mělo být, mlha přetrvávala, jak bude asi zítra? Vstávat se mělo v 5:00. Dohodli jsme se, že když bude v 5:00 stále mlha, vyčkáme. Nachystali jsme nejlehčí verzi batohu na vrcholový výkon a v pohodlí chaty jsme šli spát.

V pátek v 5:00 byla mlha. Vyčkali jsme tedy, což mě nedělalo žádný problém. V 7:00 mě Adam probudil výkřikem, že mlha se rozplynula. Skutečně - azurová obloha a blyštící se majestátní štíty bylo to, co naše zraky spatřily. Začali jsme vařit snídani s vědomím, že jsme něco prošvihli. My jsme však kluci odhodlaní, takže nápad vyrazit nahoru přišel sice se zpožděním, byl však velice vřele přijat. Pravda, vyrazit v 9:00 sice není optimální, my jsme však byli aklimatizovaní, silní a motivovaní. Jestli byla cesta k ledovci náročná, cesta po ledovci byla ještě náročnější. Šli jsme tak rychle, jak to jen šlo, ve snaze co nejvíce snížit časový handicap, který jsme objektivně měli. Sníh byl pevný a mačky mi držely na botách podstatně lépe než minule. Ke sněhovému hřebeni jsme dorazili před 12:00. Nastoupili jsme na hřeben a dali přestávku, výška asi 3760m. Hřeben široký tak 50cm začínal ve slušném sklonu nějakých 30 stupňů, výše se napřimoval ještě více, potom přecházel ve skálu. Asi ve 4000m byl severní vrchol, od kterého vedl skalnatý hřeben plný ostrých skalních zubů až na hlavní vrchol ve výšce 4221m. Adam odtušil obavy zračící se v mých očích a přiklonil se k názoru, že raději počkám na sněhu pod hřebenem. Souhlasil jsem a sešel jsem do místa, kde stál stan a kde byl strategický rozhled na celý hřeben i okolní hory.

Naše trojice postupovala nejistě po sněhovém hřebeni nahoru. Skála a pak už severní vrchol nazývaný épaule (rameno). Zezdola vypadalo všechno neuvěřitelně pomalé. Po skalnatém hřebeni asi 100m dále směrem k hlavnímu vrcholu, a už bylo 14:30.

Pohlédl jsem nahoru a viděl jsem, že kluci se obrátili k sestupu. Rozhodli se slanit SZ stěnou. Trvalo jim to celou věčnost, ale 15:50 již byl Adam na první délce směrem dolů a pak i druhou. Zbytek sněhu pak prošel se dvěma cepíny zabořený ve sněhu o sklonu cca 40 stupňů. Když se dostal na doslech, šel jsem mu naproti, protože musel překonat tzv. bergschrund -

trhlinu oddělující zasněžený štít od pohybujícího se ledovce. Našel jsem nejbezpečnější místo a Adam se překulil. Další průběh popisuje Petr takto (cituji):

V neoficiální soutěži „o blbce výpravy“ zvítězil na plné čáře Petr. Udělal přesně to, co se nemá. V poslední délce sestupu stěnou, kdy to ještě nebylo v pohodě, ale už to vypadalo, že jsme z nejhorsího venku, vypnul ostražitost. Narostly mu ramena kreténovi: „poslední lezecká délka, dolů už jenom sníh, to už přece sjede po zadku..“. Sjel asi 10m, zastavil cepínem, dobrý, šlo to. Tak to rozjel trochu víc.. a nezastavil. Sníh byl najednou moc hluboký a sypký na to, aby cepín zabral. Pořád zrychloval, tak ho nenapadlo nic jiného, než přidat ještě mačky.. a stalo se to co muselo, přehodilo ho to hlavou dolů. Dvakrát po sobě - dva kotrmelce. Snažil se pořád otočit na břicho a použít cepín, ale nebylo to už nic platné. Najednou mu došlo že to nezvládne, že je pod ním okrajová trhлина, viděl jak se rychle blíží, hlavou napřed ji přeletěl a zastavil se drčkou ve sněhu pod ní. Když už si chtěl zkoušet sjezd, měl se před tím odvázat z lana!! Takhle ohrozil nejenom sebe, ale i Kamila který byl navázaný na druhým konci. Měl ho před tím aspoň varovat! Kamil byl na druhou stranu ten, kdo v tu chvíli zareagoval adekvátně. Postavil se co nejpevněji to šlo, zarazil cepín a připravil se na to, že přijde náraz do lana (na víc neměl čas).

Tak jsme se nakonec všichni šťastně shledali. Však už bylo načase - bylo 18:00. Navázali jsme se na lano a hurá dolů. Sníh byl sice měkký, ale boření bylo jen místy a proti Cornieru naprostá pohoda. Užili jsme si i naši oblíbenou jízdu po zadku a blížili jsme se k boční moréně k místu, kde cesta opouští ledovec. Procházeli jsme v poměrně prudkém svahu mezi kameny roztroušenými po povrchu ledovce. Kamil šel poslední. Zaslých za sebou divný zvuk, otočil se a proti němu se valí tunový balvan. Zařval na nás už nevím co a všichni jsme okamžitě zareagovali. Kamil uskočil, Petr hop za ním, já jsem položil lano, aby nebylo napjaté jako cílová páska a Adam se klidil z cesty doleva. Balvan se kolem nás s rachotem převalil a my

zírali že jsme živí a zdraví. Na posledních 100 metrů jsme volili cestu raději dále od balvanů a když jsme konečně stoupli na pevnou zem, zřítíl se ještě jeden takový, naštěstí jsme byli už mimo jeho dosah. Kamil našel krásné horolezecké mačky, které tam někdo nechal ležet při cestě dolů - asi je už nepotřeboval. Po boční moréně jsme sestoupili k chatě a plni dojmů jsme na ní strávili poslední noc.

Objektivně vzato jsme žádného vrcholu nedosáhli, na tyhle hory ale budu vzpomínat jako na druhé nejlepší co jsem zažil (ty první se těžko podaří kdy překonat). Každý z nás, co jsme tu byli, jsme pevně rozhodnuti se do Val d' Annivier vrátit a dokončit projekty, které tu máme rozdělané.

Oddílové Tatry 2011 aneb kdo umlčel Želvu

Napsala Blanka Pechačová

Přesně v 7:37 nasedám ve Važci do osobního vlaku směr Poprad - Tatry. Je sobota 5.2.2011, a tudíž oficiálně začíná akce zvaná Oddílové Tatry. Vzhledem k loňskému atraktivnímu průběhu si ji však navzdory začínajícímu zánětu průdušek nemůžu nechat ujít. Předtím, než za mnou na popradské nádraží dorazí účastníci dlouho očekávaného zájezdu, stačím ještě odpálkovat žebrajícího cikána, který nemoha uvěřit faktu, že nemám centy, žebrá i o „české“. Výjimečně nekecám, když říkám, že nemám ani „české“ (neboť jsem je prozřetelně nechala ve Važci). Excelsior z Prahy přijíždí překvapivě zavčasu a naše horolezecko - skialpinistická skupina se po způsobu demokratického hlasování odebírá na autobus. Nevím, čím to byl většinový nápad mačkat se v autobusové uličce napíchnutí na hroty maček a cepínů čnějících z objemné batožiny namísto pohodlného cestování vlakem Tatranských elektrických železnic. Oné většině, jež si to odhlasovala, se ale nakonec tento způsob přepravy zdál poněkud nešťastným.

Zatímco jsme se já, Adam a Miko odebrali ze Starého Smokovce hned „do hory“, ostatní, jak už to bývá zvykem, rozbalili basecamp v samoobslužném bufetu nad nádražím. Nutno podotknout, že ke zhruba tříhodinovému výstupu na Zbojničku bylo třeba nabrat síly, zejména skialpinistům, neboť sněhu nahoře bylo vskutku poskromnu. Odpoledne dul v hoře silný vítr, ale polojasné počasí vylákalo na výlet alespoň Adama s Mikem, zatímco většina na chatě nabírala síly na další den.

Další den, se počasí ukázalo v plné parádě spolu s větrem o síle vichřice a horizontálním tokem sněhových srážek. Byli jsme tedy (bohužel, že ano) nuceni nabírat ještě spoustu dalších sil, věrně přichouleni k topení a půllitřům piva. Jen odvážlivci se odhodlali vyrazit po zledovatělých schodech na záchodky vedle chaty, kde vítr nemilosrdně profukoval skrze doslova všechny spodní otvory. Pravda, že alespoň Mikovi se podařilo přesvědčit Adama o vhodnosti vejít do bílé tmy a větru za dobývání vrcholů závěru Velké Studené doliny. Ani Pája nevydržel sedět v krčmě nad čajem. Jestli se nepletu, toho dne vyrazil ven celkem čtyřikrát, aby, jak nás mnohé lákal, nacvičoval alespoň brždění cepínem. Když jsem ho jeden okamžik zahlédla bloumat kolem chaty se svěřenou hlavou (snad zklamáním z toho, že si s ním nikdo v takovém, cituji: „nádherném počasí“ nechce vyrazit do přírody, nebo snad proto, že ho co 15 sekund bičovaly do obličeje sněhové masy), zželelo se mi jej a na hodinku jsem se ho jala doprovázet. Tato procházka mi minimálně dopomohla k rozpuku začínající bronchitidy.

Když odpoledne dorazil Pumpa, byl Pája ve svém živlu, neboť se konečně objevil ten správný člověk pro výlet v „nádherném“ nedělním počasí. Pondělní atmosférické podmínky, byť stále silně větrné, slibovaly nevšední výhledy do kraje z vrcholů tatranských štítů. Ze Zbojničky tak bylo vypraveno několik skupin směrem ku Svišťovému štítu (2382 m n. m.) přes stejnojmenný hřeben (Robert, Panák, Koudy), ku Široké veži (2461 m n. m.) (Adam, Miko, Pája, já) a skialpinistická tour nevím kam (Pumpa a děti). Všichni ve zdraví přežili zdolané vrcholy i túry a po nedělním Pumpovo příjezdu bylo na pořadu dne vedle očekávání další bezesné noci za (nejen) Želvova chrápání také očekávání příjezdu Pizíze. Ne vždy se však musí dít přesně dle očekávání, a tak v noci nechrápal pouze Želva a namísto Pizíze přijel tandem alias duo ochotnických herců Helča & Gabo. Ochotníci nechť se v zájmu poutavosti tohoto pseudočlánku neurazí. Helča mi mimochodem dalšího rána ochotně uvařila čaj do termosky, když jsem osamocena a onemocněna zůstala připoutána na lůžku v kamrlíku nad schody - zde bych ráda upozornila na změnu oproti ložskému roku, kdy jsme bydleli pod schody, a zatímco jsme se na Teryně třásli zimou pod chlupatýma štípatýma dekama, na Zbojničce bylo vskutku nesnesitelné vedro, takže i Harry Potter by po předešlé zkušenosti konečně rozmrzl.

V úterý byl ještě před nástupem odpolední oblačnosti se sněžením zdolán Pumpou, Pájou a Klavídem Javorový štít (2424m), zatímco Robert et al. pod touto skupinou zapytlili. Helča s Gabem zdolali Svišťový štít a Adam učil zatáčet Pumpovo skialpy. Já jsem se víceméně díky Panákovu acylpyrinu vychrchlala z nejhoršího, takže jsem již večer s ostatními osadníky chaty včetně žilinských speciálních vojenských sil popíjela suché červené víno. Nutno podotknout, že vojáčky zde zřejmě nebyli na dovolenke ani za odměnu na rozdíl od nás, neboť první, co jeden ze zelených mužíků pronesl při vstupu do chaty, bylo zděšené: „A vy tu ste dobrovolne?!?“ Středa patřila dobývání dalších vrcholů (Adam a Pája Westerov štít, 2429m), ale také dalšímu zapytlení skupinky Robert et al. Já jsem pro jistotu posnídala acylpyrin a nechala se opájet slunečním svitem skrze střešní okna, jež bezostyšně odolávala náporu mrazivého větru. K večeri se opět podávalo červené vínko.

Čtvrteční ráno přineslo snad nejkrásnější východ slunce za celý náš pobyt. Nebýt toho, že jsem si o půl hodinky přivstala v zoufalé snaze urvat volný vaříč na čaj, který od časných hodin okupovalo výsadkové vojsko, nepořídila bych fotky, jaké jsem pořídila. Poprvé od našeho příjezdu zavládlo ve Velké Studené dolině prakticky bezvětří, což nahrávalo perfektním lezeckým podmínkám. Definitivně jsem rezignovala na průdušky a oddala se v šestičlenné skupince výstupu na Svišťový štít po jeho spoře zasněženém hřebeni. Přes Divou kotlinu jsme mávali na Adama s Pájou, jež dobývali Divou vežu (2376m). Po několikahodinovém výšlapu i vytouženém lezení jsme dosáhli hned, a to zdůrazňuji kvůli Pumpovi, tři vrcholů! Robert et al. si sundal pytel (ten lezecký) a večer nám ochotníci opět zahráli krátké představení tentokrát na téma: družení se s armádou na Zbojnické chatě. Ještě v noci začalo sněžit, do rána se přidal pěkný humus; meteorologové by to nazvali mrznoucí déšť. Ani Želva už v tom humusu neměl sílu chrápat a ani Panák už neměl sílu vyprávět další veselé historky z natáčení.

V pátek dopoledne vojsko odpochovalo, zatímco my se zasvěcovali závěrečné ranní kávě a vítězoslavným panákům Tatranského čaje. Zavelen byl předčasný ústup do doliny. Nevím, kolik bychom do dne plánovaného odjezdu museli vypít Tatranského čaje, aby se počasí nebo alespoň zpruzený personál chaty umoudřili.

Závěrem pseudo-článku o oddílových Tatrách 2011 mi dovoluňte poděkovat všem účastníkům akce s příslibem, že příště zůstanu se zánětem průdušek doma. Tímto zvláště děkuji: Robertovi za organizaci akce a slova útěchy, Panákovi za acylpyrin, Tomovi za ACCéčko, Mikovi za slova útěchy, Adamovi za předsedávání HO Beroun, za spolulezení (zejm. pak za překonání úzkého hřebene na Široké věži) a slova útěchy, Pind'ovi, Koudymu, Želvovi a Klavídovi za slova útěchy, Gabovi a Helče za představení a uvaření čaje, Pumpovi za supr lezení, slova útěchy a povzbuzování, Pájovi za starostlivost, kárná slova na adresu mojí výzbroje a výstroje a zapůjčení poslední pomoci - tepelné fólie, Petrovi za to, že vůbec přijel. Zapomněla jsem na někoho? Jo, sobě děkuji, že jsem si věrohodně smontovala oddílové mačky (takže vážení, ty nové šroubky v mačkách mě, resp. mojí mamku, stály celých 9 korun!), za to, že jsem se účastnila a mohla napsat další originální článek o oddílových Tatrách, byť bez ohříváčekové aféry.

Na dalších akcích HORE ZDAR!
Bláňa

Kaitersberg květen 2011

Napsal Filip Trojan

Perfektní počasí a perfektní lezení - tak bych shrnul svoje dojmy z naší jednodenní výkendovky. Jakožto nováček bylo pro mě všechno nové a lákavé. Pavel nás bezpečně navedl na cíl, vytáhnul cesty a vytrpěl si naše začátečnické pokusy na nejsnadnějších cestách. Za odměnu jsme ho rádi zajistili na cestách před nimiž se mi nahání husí kůže. Některé povedené kousky jsme se snažili po Pavlovi napodobit a musím říct že něco z toho se nám i podařilo (například Tomášovo drama na Drahdwaberl) a náramně jsme si to užívali. Sluníčko svítilo a výhledy do údolí na obě strany byly dech beroucí. Já jsem se poté statečně pustil do tahání cest, na kterých se potom střídali muži, ženy i děti ke všeobecné spokojenosti. Den uplynul jako voda, čeština zněla ze všech skal ozvěnou a my jsme neradi museli zabalit věci a odejít. Tak někdy určitě znovu!

